

Arrest

**nr. 134 093 van 27 november 2014
in de zaken RvV X / IV en RvV X/ IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 22 april 2014 en 25 juni 2014 heeft ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van respectievelijk 20 maart 2014 en 26 mei 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 8 september 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op de verzoeken tot horen van 16 september 2014.

Gelet op de beschikkingen van 16 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HUYSMAN, die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekende partij heeft voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen twee beroepen hangende. Op 22 april 2014 diende verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. De zaak inzake haar tweede asielaanvraag is gekend onder het nummer X. Op 25 juni 2014 diende verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een

meervoudige asielaanvraag van 26 mei 2014 in het kader van haar derde asielaanvraag gedaan op 6 mei 2014 (zaak nr. 155 192).

In het belang van een goede rechtsbedeling is het aangewezen deze twee beroepen wegens verknochtheid samen te voegen.

2. Onderzoek van de beroepen

2.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat de beroepen door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

In de zaak nr. X:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. In haar middelen werpt ze de schending op van de artikelen 52/3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het beginsel “accessorium sequitur principale”. Tevens maakt ze gewag van machtsoverschrijding.

2. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag. (...)”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3. De Raad stelt vast dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partij op 25 januari 2013 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geweigerd omdat zij geen vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag en reëel risico op ernstige schade aantoonde ten aanzien van Nigeria, het land waarvan zij de nationaliteit heeft. Bij arrest nummer 103 673 van 28 mei

2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

In het kader van haar huidige tweede asielaanvraag volhardt verzoekende partij in het relaas van haar eerste asielaanvraag, legt zij in dit verband bijkomende verklaringen af en legt ter staving daarvan enkele bijkomende documenten neer, met name een e-mail, een krantenartikel, een internetartikel, 3 getuigenissen waarvan 2 vergezeld van een kopie van de identiteitskaart en een postbewijs.

De Raad wijst erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest nr. 103 673 van 28 mei 2013 waarin tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar asielrelaas werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Om die reden en gelet ook op de informatie opgenomen in het administratief dossier waaruit blijkt dat Nigeria wereldwijd bij de meest corrupte landen hoort, dat dit o.m. ook geldt voor de media en dat journalisten tegen betaling artikels publiceren, kan aan de door verzoekende partij in het kader van haar huidige tweede asielaanvraag neergelegde documenten geen bewijswaarde worden toegekend.

Betreffende de aangevoerde schending van de hoorplicht, stelt de Raad vast dat verzoekende partij werd gehoord zodat deze opgeworpen schending niet dienstig, noch ernstig is.

In zoverre verzoekende partij artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

4. Bijgevolg lijkt het dat de bestreden beslissing dient bevestigd te worden.”

In de zaak nr. 155 192:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. In haar middelen werpt ze de schending op van de artikelen 52/3 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht, de hoorplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van het beginsel “accessorium sequitur principale”. Tevens maakt ze gewag van machtsoverschrijding.

2. Artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende: “Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag. (...)”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De

kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

3. De Raad stelt vast dat de eerste asielaanvraag van verzoekende partij op 25 januari 2013 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd geweigerd omdat zij geen vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag en reëel risico op ernstige schade aantoonde ten aanzien van Nigeria, het land waarvan zij de nationaliteit heeft. Bij arrest nummer 103 673 van 28 mei 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

In het kader van haar huidige derde asielaanvraag volhardt verzoekende partij in het relaas van haar eerste asielaanvraag, legt zij in dit verband bijkomende verklaringen af en legt ter staving daarvan enkele bijkomende documenten neer, met name twee kranten, een vervallen paspoort met een vervallen visum en een postbewijs. De Raad wijst erop dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zo blijkt uit voormeld arrest nr. 103 673 van 28 mei 2013 waarin tot de ongeloofwaardigheid van verzoekende partij haar asielaanvraag werd besloten. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. Om die reden en gelet ook op de informatie opgenomen in het administratief dossier waaruit blijkt dat Nigeria wereldwijd bij de meest corrupte landen hoort, dat dit o.m. ook geldt voor de media en dat journalisten tegen betaling artikels publiceren, kan aan de door verzoekende partij in het kader van haar huidige derde asielaanvraag neergelegde documenten geen bewijswaarde worden toegekend.

Betreffende de aangevoerde schending van de hoorplicht, stelt de Raad vast dat verzoekende partij werd gehoord zodat deze opgeworpen schending niet dienstig, noch ernstig is.

In zoverre verzoekende partij artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 van EVRM vereist dat verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel van het 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

4. Bijgevolg lijkt het dat de bestreden beslissing dient bevestigd te worden."

2.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikkingen opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

2.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2, van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden. (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

2.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikkingen van 8 september 2014, verwijst verzoekende partij naar haar verzoekschrift en stelt zij dat uit de verklaring van wettelijke samenwoning duidelijk haar geaardheid blijkt.

Uit de door verzoekende partij per schrijven d.d. 4 november 2014 aan de Raad overgemaakte ‘verklaring van wettelijke samenwoning’ blijkt louter dat verzoekende partij en de genaamde J.P. P. op 10 juli 2014 bij de gemeente Diest verklaarden wettelijk te willen samenwonen en een welbepaalde plaats als gemeenschappelijke woonplaats kozen, doch uit dit document blijkt, in tegenstelling tot wat zij ter terechtzitting voorhoudt, geenszins verzoekende partij haar verklaarde geaardheid. Het loutere feit dat twee mannen verklaren wettelijk te willen samenwonen, wijst op zich niet op en vormt op zich geen bewijs van een eventuele homoseksuele geaardheid.

Verzoekende partij verwijst voor het overige naar haar verzoekschrift(en) zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikkingen van 8 september 2014 opgenomen grond.

2.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikkingen aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X en X worden gevoegd.

Artikel 2

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS